

[Finansministeren.]

stiller andre varer, hvortil der ikke gives bevilling. Hvis bevillingsvirksomheden anvender sin bevilling til indkøb af sådanne maskiner, bliver den gunstigere stillet end andre virksomheder inden for branchen, der ikke har deres produktion sammensat på en sådan måde, at de kan få bevilling.

Man er i finansministeriet opmærksom på dette forhold, som til dels er af generel karakter, da det også eksisterer i tilfælde, hvor en registreret virksomhed har både fri og afgiftspligtig produktion med de samme driftsmidler.

Jeg har gennemgået de synspunkter, der er lagt til grund for udformningen af praksis ved administrationen af lovens § 21. I alt er der ved bevillingsudstedelsen inddraget 1.500 virksomheder under toldvæsenets kontrol. Om det er lidt eller meget, er en skønssag. Jeg skal herom blot sige, at ved at holde levedsmidler uden for afgiftsplikten i henhold til omsloven har man naturligvis forøget § 21-bevillingernes antal betragteligt.

Som tidligere kort omtalt kan der med hjemmel i lovens § 22 udstedes bevilling til tilbagebetaling af afgift af materialer (råvarer og emballage), der er medgået til fremstilling af afgiftsfri varer, der udføres til udlandet. Udførselsbevillingerne er i modsætning til § 21-bevillingerne ikke underkastet nogen begrænsning i loven, og de er hidtil givet til alle, der vil påtage sig ulejligheden ved at opfylde bevillingens betingelser, d. v. s. at virksomheden skal kunne dokumentere, hvor meget der er betalt i afgift af materialerne, og at varerne er udført til udlandet. Der er udstedt 200 udførselsbevillinger.

For materialer, hjælpestoffer og maskiner m. v., der anvendes i forbindelse med landbrugets forædlingsproduktion, er afgiftsfritagelsen blevet gennemført på en særlig måde. I bemærkningerne til lovforslaget hedder det jo — som før anført — at der ved afgørelsen af, om bevilling kan gives i henhold til § 21, vil blive lagt vægt på, om fremstillingen sker i konkurrence med tilsvarende udenlandske varer. En sådan konkurrence kan jo ikke siges at foreligge for danske landbrugsprodukter på hjemmemarkedet, og der er derfor ikke fundet grundlag for generelt at bevilge fritagelse

for afgift af materialer og driftsmidler m. v. til disse produkter.

På den anden side må det erkendes, at en belastning af produktionen med afgift kan betyde en svækkelse af konkurrenceevnen for danske landbrugsprodukter på udenlandske markeder. Man er derfor efter undersøgelse inden for hver enkelt produktionsgren gået ind på at fritage den del af produktionen, som eksporteres, for afgift ikke blot af materialer (emballage) — det har virksomhederne krav på i henhold til § 22 — men også af de hjælpestoffer og den del af maskinerne, som kan siges at have medvirket til eksportproduktionen. Der er gennemført bevillingsordninger for alle landbrugsvarer af betydning; det gælder såvel slagterivarer som mejeriprodukter og æg. Hjemmelen må søges i en kombination af lovens §§ 21 og 22. Jeg skal om landbrugsvarerne i øvrigt kun bemærke, at man til administrativ lettelse for alle parter har søgt at gennemføre centrale ordninger med virksomhedernes organisationer, når mulighed herfor har været til stede, og når der har været fuldstændig enighed herom.

Jeg vender mig derefter til den sidste gruppe af afgiftsfritagelser, som er omhandlet i lovens afsnit VI. Det drejer sig om byggeriet. Ifølge § 23 kan finansministeren efter forhandling med boligministeren bestemme, i hvilket omfang der kan ydes godtgørelse for afgift, der er betalt af materialer, der er anvendt til opførelse af bygninger. Godtgørelsen ydes — for at gøre administrationen og denne refusionsordning så lidt omfattende og så lidt kompliceret som muligt — med et fast beløb pr. kvadratmeter, dog således at der i ganske særlige tilfælde kan ydes en ekstra godtgørelse. I medfør af denne bemyndigelse er der udstedt en bekendtgørelse — nr. 51 af 26. februar 1963 — om godtgørelse for omsætningsafgift af materialer, der er anvendt til byggeri.

I bekendtgørelsen skelnes mellem to hovedgrupper af byggeri. På den ene side er der beboelsesbygninger, kontor- og butikbygninger samt lignende bygninger, herunder skoler og hospitaler; dette byggeri opnår en refusion på 23 kr. pr. m². På den anden side er der fabrikker, værksteder, lagerbygninger, avlsbygninger i landbruget samt lignende bygninger; heraf får mink-